

7

นางมีตำหนิติดตัวมาตั้งแต่เกิดอยู่รอยหนึ่ง
 ตำหนิรูปจันทร์เสี้ยวสีเขียวจางๆ ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ไปกว่าหัวแม่มือ
 หากตำหนินี้เกิดขึ้นบนตำแหน่งอื่นในร่างกายอาจยังพอเห็นว่ามันน่ารัก
 ได้บ้าง น่าเสียดายนักที่มันจำเพาะเจาะจงเกิดขึ้นบนแก้ม

ไม่ผิด อยู่ตรงกลางแก้มขวาถนัดถนี้ เตะตาในแวบแรกก็เห็น
 คู่อปลักษณ์ไม่ต่างจากรอยมีด

หากไม่มีตำหนินี้เสียอย่างจะจัดว่านางเป็นหญิงงามคนหนึ่ง ไม่ว่าจะ
 จะเป็นดวงตาได้รูปสวยใสกระจ่างดุจหยดน้ำ ไบหน้าเรียวเล็กรูปไข่ ริมฝีปาก
 แดงก่ำดุจทับทิม เรือนร่างอรชรอ่อนแอ้นปานรูปสลัก ถึงจะไม่ได้งามขนาด
 มัจฉาจุมวาริ แต่ก็มีรูปโฉมประโลมโลก

น่าเสียดายแท้ๆ เพราะตำหนิเล็กจ้อยเพียงเท่านั้น นางจึงกลายเป็น
 หญิงสาวที่ไม่อยากให้ใครเห็นหน้ามากที่สุด

ลัทธิภรรยา

นางมีศักดิ์เป็นท่านหญิง ซ้ำยังเป็นพระธิดาที่จักรพรรดิยงเจิ้งโปรดปรานที่สุด ขาดิกำเนิดน่าจะทำให้นางใช้ชีวิตเสวยสุขได้เต็มที่ แต่เพราะตำหนิเล็กๆ บนใบหน้า รอยยิ้มจึงหายไปจากชีวิตนับตั้งแต่วันที่นางรู้ความ

"ท่านหญิง ตื่นเกิดเจ้าคะ"

แสงแดดรุ่งอรุณฉายส่องขอบฟ้า ช่วงเวลาที่สร้างความทรมานให้มากที่สุดมาถึงแล้ว

ช่วงหัวผมแต่งตัวของทุกวันนี้คือเวลาที่นางต้องทุกข์ใจที่สุด

สตรีนางอื่นสามารถอดผิวหน้าขาวสะอาดเนียนเกลี้ยงดูจูน้ำนม ทว่านางกลับต้องสวมหน้ากากหนังที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ

ได้ยีนว่าหนังชิ้นนี้ถูกลอกออกมาจากใบหน้าของนักโทษที่ตายแล้ว จากนั้นนำมาแช่ในน้ำสมุนไพรทำให้กลายเป็นหน้ากากทนทานไม่เนาเปื่อย

ในเช้าของทุกวันนี้หลังจากล้างหน้าจนสะอาดดีแล้ว นางจะต้องสวมหมวกมุ่นขี้ผึ้งลงไปบนใบหน้าเพื่อปกปิดตำหนิอันอัปลักษณ์ สร้างรูปโฉมสะคราญตา แสร้งทำประหนึ่งว่าตนเองเป็นท่านหญิงผู้งามหยาดฟ้า

และนางเป็นต้องรู้สึกสะอิดสะเอียนเสียทุกครั้งไป

กลิ่นน้ำยาสมุนไพรตลบอบอวล ต่อให้พยายามใช้กลิ่นดอกไม้กลบสักแค่ไหน นางก็ยังได้กลิ่นคล้ายศพเนาอยู่ดี

ผู้ที่สละหนังหน้านี้ก็เด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับนางใช่หรือไม่ แค่มองก็จินตนาการได้เลยว่าฝ่ายนั้นจะต้องยังสาว และมีผิวเรียบเนียนดูจูนี้อหยกเหมือนอย่างนาง

ถ้าเช่นนั้นเจ้าของหนังหน้าเป็นนักโทษที่ตายแล้วจริงๆ หรือว่านั่นเป็น

เพียงข้ออ้างเพื่อให้นางสบายใจ?

ตอนลอกหนังหน้าออกมา ฝายนั้นถูกประหารตายก่อนแล้วหรือว่ายังมีชีวิตอยู่? หนังมนุษย์ชิ้นนี้คงจะถูกถลกออกมาทั้งเป็นในสภาพพุ่มเลือดไร้หรือไม่มี

ทุกวันนี้ระหว่างแต่งตัวตอนเช้าคำถามเหล่านี้จะผุดขึ้นในสมองของนางครั้งแล้วครั้งเล่า

คำถามเหล่านี้ทำให้นางกระวนกระวายไปทั้งวันปานประหนึ่งนั่งอยู่บนพรมตะปู

แต่เพราะเป็นทำนหญิง เป็นพระธิดาสตรีที่รักของจักรพรรดิยงเจิ้ง มีหน้าที่ของบิดาที่ต้องรักษา มีเกียรติยศของตำซิงให้ปกป้อง นางจำต้องอำพรางใจหน้าอันแท้จริง อยู่อย่างลวงโลกภายใต้หน้ากากนี้

"ไหวลั่ว?" *

บุรุษผู้หล่อเหลาส่งางามมุ่นหัวคิ้วน้อยๆ ขณะพึมพำนามนั้นเบาๆ

"อะไรกัน เจ้าไม่เคยได้ยินนามอันโด่งดังของท่านหญิงไหวลั่วหรือ"

ทำนชายซีฝูถามด้วยความสนเท่ห์

"เคย" ชายผู้งามสง่าคนนั้นกลับมาแยมยิ้มอีกครั้ง "เพียงแค่แปลกใจว่าเหตุใดจึงตั้งชื่อเช่นนี้ให้ผู้หญิง"

"นางมีชื่อเล่นว่าเจาสู่ย ตอนได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ที่ทำนหญิงองค์จักรพรรดิทรงตั้งชื่อให้นางเลือกอยู่หลายชื่อ แต่นางกลับตั้งชื่อให้ตนเองว่าไหวลั่ว หึๆ ออกจะพิลึกคนอยู่นะ"

* ไหวลั่ว แปลว่าใจร่วนหล่น

ไหวแล้ว? ราวกับมีร่องรอยอันขมขื่นทรมาณ ซ่อนนั้นถึงได้ฟังแล้วชวนให้ปวดใจถึงเพียงนี้

คนที่ เป็นถึงท่านหญิงย่อมได้รับการเลี้ยงดูอย่างประคบประหงมมาตั้งแต่เด็ก มีหรือจะได้สัมผัสกับความทุกข์ทรมาณใดๆ ที่ตั้งชื่อตนเองอย่างนี้ชะรอยคงจะเพื่อเลียนแบบกลอนกำสรดในสมัยโบราณเสียกระมัง

"ดูท่าองค์จักรพรรดิจะทรงโปรดปรานนางมาก" บุษะผู้งามสง่าพุดยิ้มๆ

"ถูกต้อง" ซิฝูพยักหน้าแรงๆ "ฝ่าบาทยงเจิ้งของพวกเราทรงมีพระโอรสมากมาย ทว่าพระธิดาเหลือแค่พระองค์นี้พระองค์เดียวเท่านั้น"

"ยังมีท่านหญิงเหอสู้อยู่กับท่านหญิงตวนโหยวไม่ใช่หรือ"

"พวกนางเป็นพระธิดาบุญธรรม อันที่จริงทรงมีพระธิดาแท้ๆ อยู่หลายพระองค์ แต่น่าเสียดายที่สิ้นบุญไปตั้งแต่รัชสมัยจักรพรรดิดังที่แล้ว ในเมื่อเหลือพระธิดาอยู่เพียงหนึ่งเดียว เจ้าว่าองค์จักรพรรดิจะไม่ทรงโปรดปรานนางหรือ"

"ก็จริง" บุษะผู้งามสง่าพยักหน้า จากนั้นก็ยิ้มออกมาอีก "องค์จักรพรรดิทรงมีพระบัญชาให้นางสมรสกับท่านชาย นับว่าเป็นวาสนาครั้งใหญ่เลยไม่ใช่หรือ"

"วาสนา?" ซิฝูถอนหายใจเฮือกอย่างอดไม่อยู่ "น้องชาย เจ้าคงยังไม่รู้ท่านหญิงไหวแล้วผู้นี้เยอหยิ่งทะนงตน ไม่เห็นหัวคนอื่น นางจะต้องไม่ถูกใจข้าอย่างแน่นอน"

"แต่ท่านเป็นถึงท่านชายเขี้ยวนะ!"

"แล้วอย่างไรเล่า เมืองหลวงแห่งนี้อาจขาดอะไรได้ทุกอย่าง แต่ท่านชายมีอยู่เหลือเพื่อเขี้ยวล่ะ! พรุ่งนี้ต้องพบหน้ากันแล้ว ข้าใจเดิน

ราวกับรั้วกลอง อืดอัดทรมาน ข้ายังว่าวุ่นเหลือเกิน... หากนางถูกใจข้าต่อไปข้าก็จะกลายเป็นราชบุตรเขย เป็นคู่สมรสของท่านหญิง ต้องใช้ชีวิตแบบระวังจนตัวเกร็งแน่ แต่หากนางไม่ถูกใจข้า ข้าก็จะเสียหน้าอีก... เจ้าว่าข้าควรจะทำเช่นไรดี"

"สรุปแล้วท่านชายประสงค์จะให้นางถูกใจหรือไม่กันแน่" ชายหนุ่มผู้งามสง่าย้อนถามเรียบ ๆ ผ่านรอยยิ้มละไมเหมือนเก่า

"ข้าอยากให้นางถูกใจ แต่ไม่อยากแต่งกับนาง"

นี่คือคำตอบที่สมบูรณ์แบบที่สุดสำหรับเขา

ฝ่ายตรงข้ามหัวเราะลั่น "ช่างยากเสียนี้กระไร!"

"น้องชาย" ซีฝูทำเสียงอ่อนหวาน "ข้ารู้ว่าเจ้าฉลาดเฉลียวเปี่ยมไหวพริบ มีแผนดี ๆ อยู่ในหัวมากมาย ถ้าอย่างใดพรุ่งนี้คอยช่วยข้าอยู่ข้าง ๆ นะ"

"หากข้าไปล่องทะเลสาบในวันรุ่งขึ้นด้วย เกรงว่าจะไม่ค่อยเหมาะสม" คู่สนทนาบัดพิเศษุ่นที่ติดอยู่ตรงชายแขนเสื้อเบา ๆ ไม่ตอบรับในทันที

"น้องชาย แต่ข้ามองไม่เห็นใครอื่นที่พอจะไว้ใจได้แล้ว" ซีฝูวิงวอนอีกครั้ง "ข้ารู้ว่าเจ้าอยากเข้าร่วมการสอบปีนี้ ข้าสามารถช่วยให้เจ้าได้เป็นจอหงวนได้..."

"ช่วยให้ได้เป็นจอหงวน?" ใบหน้าคมสันฉายแววเจ็บปวด "จะเป็นไปได้หรือ ข้าเป็นชาวฮั่นนะ"

แผ่นดินในเวลานี้เป็นแผ่นดินของชาวแมนจู แม้การทดสอบความรู้จะได้ชื่อว่าเป็นไปเพื่อรวบรวมคนมีความสามารถ แต่ชาวแมนจูและชาวฮั่นย่อมมีความเกลียดกลัวจริงอยู่ว่าจักรพรรดิยงเจิ้งเที่ยงธรรมและปราดเปรื่อง

แต่เชื่อว่าขุนนางใต้อาณัติจะมีน้ำใจกว้างขวางเช่นนั้นไปด้วย

"วางใจเถิด ข้าคิดเตรียมไว้แล้ว" ซีฝูพูดอย่างคนมีแผน "น่านาซึ่งเตอลูกพี่ลูกน้องข้าออกจากบ้านเพื่อท่องเที่ยวทั่วแผ่นดินมาหลายปีแล้ว ได้ยินว่าเวลานี้บวชเป็นหลวงจีนอยู่ที่เขาอะไรสักอย่าง เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องความเสื่อมเสียของวงศ์ตระกูล จึงได้ปิดบังราชสำนักมาโดยตลอด ข้าจะบอกกล่าวลูกพี่ลูกน้องสักหน่อย พอถึงเวลาเจ้าก็ค่อยแอบอ้างชื่อเขาเข้าสอบ ไม่น่าจะมีปัญหาแต่อย่างใด"

น่านาซึ่งเตอ?

ปกติแล้วเขาจะนึกรำคาญชื่อชาวแมนจู ทว่าชื่อนี้ค่อนข้างรื่นหู เข้าที่อยู่เหมือนกัน

กระนั้นเขาก็ยังชอบชื่อเดิมของตนเองอยู่ดี...เยี่ยจือเจียง

"ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ชอบคุณท่านชายมาก" เขาตอบอย่างสุภาพ

"หมายความว่าพຽ່งนี้เจ้ายอมไปลองทะเลสาบกับข้าแล้วหรือ" ซีฝูตืออกดีใจยิ่งนัก

"ถูกต้อง" เขาพยักหน้าแล้วคลี่ย้มละมุนดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง ไม่มีใครล่วงรู้ว่าแท้ที่จริงแล้วใบหน้าหล่อเหลาดวงนั้นเย็นชาประดุจน้ำแข็ง อากัปกิริยาสุภาพอ่อนน้อมแอบซ่อนจิตใจที่ยากจะหยั่งถึงเอาไว้ ต่อให้ใช้รอยยิ้มกลมเกลี้ยงสักแค่ไหนก็ยังเป็นสายลมฤดูใบไม้ผลิในเดือนสองอยู่ดี

สวนวสันต์นี้รันดร์สดชื่นรื่นรมย์ดุจวสันต์ในทุกฤดูกาลจริงหรือ
บนเรือแจวที่ลอยล้าอยู่เหนือทะเลสาบ รายรอบไปด้วยต้นหยางและ

ต้นหลิวเอนลู่ตรงริมตลิ่ง เสียงหัวร่อต่อกระซิกของผู้คนในวังลอยมาให้
ได้ยินแต่ไกล ไหวลั้วรู้สึกราวกับว่าตนเองอยู่ในแดนสรวงอันงดงาม ทว่าหัวใจ
กลับไหม้เกรียมด้วยความตรอมตรม

"ท่านหญิง ท่านหญิงทวนไหยวและท่านหญิงเหอฮู่ยี่มาแล้วเจ้าค่ะ"

ปี่สี่ สาวใช้คนสนิทเข้ามารายงาน ดึงความคิดลอยล่องของนางให้
กลับคืนสู่ปัจจุบัน

ไหวลั้วเงยหน้าขึ้นมอง เห็นพี่น้องทั้งสองนางเดินโยกเยกบนรองเท้า
ส้นกระดาง ตัดผ่านแนวต้นหยางเข้ามาใกล้

ทวนไหยวและเหอฮู่ยี่สนิทสนมกับนางมาตั้งแต่เด็ก สามารถคุยกัน
ได้ทุกเรื่อง แม้พวกนางจะเป็นพระธิดาบุญธรรมของจักรพรรดิยงเจิ้ง ทว่า
กลับรู้สึกสนิทกันยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทร แต่กระนั้นไหวลั้วก็ยังรู้สึกตะขิด
ตะขวงใจอยู่ลึกๆ ด้วยว่าทวนไหยวและเหอฮู่ยี่ไม่เคยเห็นตำหนักบิบนไบหน้า
ของนางมาก่อน

ความลับนี้นอกจากเสด็จพ่อและสาวใช้คนสนิทอีกไม่กี่คนก็ไม่เคยมี
ใครอื่นล่วงรู้

"ไหวลั้ว เจ้าช่างกล้าเหลือเกินนะ!" ทวนไหยวกับเหอฮู่ยี่เดินเข้ามา
หาด้วยไบหน้ายิ้มแย้ม แต่ปากแสรังตำหนิ "ถึงกับแอบออกนอกวังมา
หย่อนใจเชียวหรือ!"

สวนวสันต์นี้รันดร์แห่งนี้ตั้งอยู่นอกเมืองหลวงมาทางใต้ เป็นหนึ่งใน
ตำหนักแปรพระราชฐานฤดูร้อนของเหล่าเชื้อพระวงศ์ จริงอยู่ว่าไหวลั้วเป็น
ท่านหญิง แต่ตามปกติต้องมีผู้อาวุโสตามมาดูแล ไม่เคยออกมาทัศนจร
ด้วยตนเองเช่นนี้มาก่อน ทว่าครานี้จักรพรรดิยงเจิ้งสั่งให้คนนำกุญแจสวน

วสันต์นิรันดร์มามอบให้นาง พร้อมสั่งให้บรรดาสมมัยย้ายออกไป เปิดตำหนัก
ให้นางได้พักตามลำพัง ผู้ที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุต่างพากันแปลกใจถนัดหน้า

"ไหนว่ามาสิ วันนี้เป็นวันดีอะไรเสด็จพ่อถึงได้พระทัยดี ไม่เพียงให้
เจ้าออกมาเที่ยวเล่นที่นี้ ยังทรงมีรับสั่งให้พวกเราสองคนมาอยู่เป็นเพื่อน
เจ้าด้วย" ตวนโหยวถาม

"น่าประหลาดแท้ วันนี้ไม่ใช่วันเกิดเจ้า ทั้งยังไม่ใช่เทศกาลสำคัญ
เสียหน่อย ข้างเป็นไก่ตาแตกเลยนะนี่" เหนอฮู่ยุดขึ้นบ้าง

"จะวันอะไรได้ ก็วันเลือกราชบุตรเขยนะสิเจ้าคะ!" ปี่สี่ที่อยู่อีกทาง
เอ่ยตอบเสียเองด้วยเสียงกั๊กหัวเราะ

"อ้อ..." ตวนโหยวและเหนอฮู่ยุดจ้องกันค้อน "มิน่าเล่า ว่าแล้วเขียว"

"อย่าฟังข่าวรับใช้พูดเลื่อนเปื้อน เลือกราชบุตรเขยอะไรกัน..." ใบหน้า
ของไหวลั่วแดงเรื่อขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ "เสด็จพ่อเพียงแค่ให้ข้ามาพบกับ
พี่สี่ผู้เท่านั้น"

"หนิวฮู่ฮู่ผู้?" ท่านหญิงอีกสองคนหันไปสบตากัน "ลูกผู้สี่มีตระกูล
อีกแล้ว!"

"ในแปดกองธงเรา นอกจากลูกผู้สี่มีตระกูลยังมีอะไรอีกเล่า"
ไหวลั่วยิ้มขึ้น

นางภาคภูมิใจอยู่เสมอที่ปฐมกษัตริย์ยึดครองแผ่นดินขึ้นมาให้ชาว
แมนจูได้ ทว่าน่าเสียดายที่เมื่อชาวแมนจูอพยพมาสู่จงหยวนและครอบครอง
ได้หลักลับเต็มไปด้วยความเน่าเฟะ ห่วงแต่กอบโกยความสุขใส่ตัวกันทั้งนั้น

"โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ยังต้องออกมาเจอกันด้วยหรือ เหตุไฉน
เสด็จพ่อจึงไม่ทรงพระราชทานเจ้าให้เขาเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเลย"

เหอฮุยเอ๋ย

"เห็นว่าองค์จักรพรรดิทรงมีบททดสอบนะเจ้าคะ" ปี่สี่พูดสอดขึ้นมาอีกครั้ง "หากท่านชายซีฝูไม่ผ่านด่านจะต้องออกจากสนามไปทันที"

"หือ?" ตวนโหยวเล็กคิ้ว "เช่นนี้ก็หมายความว่าที่ทรงจัดแจงให้เจ้าออกมาพบเขาตามลำพังก็เพื่อทดสอบเขาน่ะสิ"

"ใช่แล้วเจ้าคะ ท่านหญิงของพวกเราเป็นบททดสอบหลัก ส่วนท่านหญิงทั้งสองเป็นบททดสอบเสริม จะได้ช่วยเป็นพยานด้วยว่าเขาจะแพ้หรือชนะ" ปี่สี่ยิ้ม

"เออละ!" ตวนโหยวกับเหอฮุยเอ๋ยไม่ถนัดอย่างหมายมัน ชักจะตื่นเต้นขึ้นมาแล้ว "บททดสอบอะไร ยากหรือไม่"

"พูดถึงบททดสอบนี้ก็ต้องขอความช่วยเหลือจากท่านพี่ทั้งสองแล้วละ" ไหวล้วยกล่าว

"อย่างนั้นหรือ ยิ่งสนุกเข้าไปใหญ่สิ" สองพี่น้องดูกระตือรือร้นยิ่งขึ้น "รีบบอกมาเร็วเข้าว่าจะให้ช่วยอย่างไร"

"ในนี้มีผ้าแพรอยู่สามผืน ท่านหญิงทั้งสามโปรดเอาคลุมหน้าไว้ ส่วนกติกากของบททดสอบเป็นอย่างไร อีกสักครู่ป่าจะอธิบายโดยละเอียด" ปี่สี่ยกถาดเข้ามาใกล้ แพรบางในถาดพลิวไวน้อยๆ ประหนึ่งกำลังรอดคอยให้หยิบไปใช้

ระหว่างที่กำลังพูดกันอยู่นั้นเองท่านชายซีฝูก็เดินผ่านประตูสวนเข้ามายังโรงจอดเรือแล้ว

ด้านหลังของท่านชายซีฝูยังมีบุรุษผู้ส่งางามคนหนึ่งเดินตามมาด้วย อารมณ์ชาวพิสุทธ์ตลอดร่างดูโดดเด่นสะกดตาถึงแม้เมื่อเดินเลียบมาตาม

แนวไม้สี่เหลี่ยมจตุรัสตรงริมตลิ่ง แม้ว่าเขาจะเดินตามท่านชายซีฝู แต่กลับดูเหมือนว่าท่านชายซีฝูเป็นตัวประกอบให้เขามากกว่า

ไหวลั่วหยิบผ้าแพรชิ้นคลุมหน้าทำให้ดวงตาทั้งสองข้างถูกบดบังด้วยสีชมพู โลกที่มองเห็นดูพร่าเลือนเหมือนอยู่ในริ้วหมอก เห็นได้เพียงรางๆ ว่าชายหนุ่มชุดขาวผู้นั้นค่อยๆ เคลื่อนกายเข้ามาทางตงดุจก้อนเมฆ ไม่รู้เพราะเหตุใดหัวใจจึงเต้นแรงขึ้นมาเสียดื้อๆ พร้อมกับที่ความรู้สึกบางอย่างวิ่งพล่านเข้ามาในอก

แปลกประหลาดเสียเหลือเกิน เพียงแค่เงาร่างสายหนึ่งก็ทำให้นางหวั่นไหวได้รุนแรงถึงเพียงนี้ ขนาดยังไม่ได้เห็นหน้าค่าตากันถนัด อะไรบางอย่างก็เหมือนจะชำแรกดำดิ่งเข้าไปในส่วนลึกของหัวใจ รวากับถูกสายใยจากอดีตชาติผูกมัดเอาไว้จนนางไม่อาจถอนตัวให้เป็นอิสระได้

"คารวะท่านชาย" บี้สี่เดินเข้าไปยอตัวทักทาย

"ที่แท้ก็บี้สี่นี่เอง" ซีฝูหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "ไม่ได้พบกันเสียนาน ยังสวยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะ"

"ท่านชายก็ยังปากหวานเหมือนเดิม แกล้งหยอกบ่าวเล่นเสียแล้ว" ดวงตาของสาวใช้เลื่อนเลยไปข้างหลังคู่สนทนา ถามขึ้นอย่างประหลาดใจ "เอ๊ะ ไม่ทราบที่ท่านนั่นคือใครกัน ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน"

"อ้อ ซึ่งเต๋อ ลูกพี่ลูกน้องของข้าเอง" เขาเบี่ยงตัวเล็กน้อยให้บุรุษผู้หล่อเหลางดงามที่อยู่ด้านหลังก้าวออกมา

เสียงอึ้งอรอบตัวเงียบกริบลงในบัดดล จนดูประหนึ่งว่าแม้แต่สายลมก็ยังต้องกลั่นหายใจกับรูปโฉมงดงามที่ได้เห็น

ไม่ผิด คำว่าหล่อเหลาส่งงามสร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ